

Jordi Fenosa

Bilomba a la vista!

Il·lustracions de Tatay



1

Patates

Una pudoreta de fregit delatava d'una hora lluny la presència de *La Trumfa Marinera*, un veler pirata, tronat i rabassut, que s'estava ancorat al moll de la muralla oest, al port de l'illa de les Iguanes. Aviat coneixeria la seva tripulació, potser la més poca-solta que ha navegat mai en cap vaixell.

Perquè en aquella nau tothom pensava només a menjar, endrapar, cruspir, afartar-se, manducar, en fi, a omplir-se la panxa, i poca cosa més. Eren, de ben segur, els pirates més golafres dels Set Mars. Ja de bon matí, començaven el dia amb un bon esmorzar de forquilla i ganivet. Com que la cosa s'allargava, se'ls feia l'hora de dinar, i així ja no calia desaparar taula. Anaven fent les postres, i vet aquí

que ja berenaven. I com que diuen que és millor sopar ben d'hora, doncs vinga, tots a sopar! Abans de ficar-se al llit, feien un ressopó, no fos cas que la gana els despertés de matinada.

Estic segur que quan se n'anaven a dormir, somiaven amb la teca i prou.

Però no us penseu que aquella gent menjava de tot una mica, no, i ara! Tenien una única obsessió: les patates. Patates bullides, cuites al forn, patates guisades, o amb un parell de mandonguilles, a tot estirar. Patates, trumfes, creïlles... però, sobretot, patates fregides! Adoraven les patates fregides, les desitjaven, ensalivaven, només de pensar-hi! Amb un parell d'ous ferrats, amb sal i prou, fins i tot sense sal, tant és, però ben torradetes, això sí, una mica socarrimades, que fessin garranyic en mossegar-les, cruixents, però tendres per dins... Caram, si viatjant amb ells fins i tot jo m'hi vaig aficionar, a les patates!

Sóc en Bernat Tustat, botànic, naturalista i home de ciència de gran prestigi... a tot Vilabufà. Us contaré la meua història. Feia tres setmanes que havia desembarcat a l'illa de les Iguanes. Buscava un vaixell que em volgués portar fins al sud del mar Carib per remuntar el riu Bentufat i arribar al gairebé mític país dels Bilombos. En aquell lloc

perdut en les profunditats de la selva, comptava trobar proves de l'existència d'una fruita llegendària de la qual es parlava des de temps immemorials, però que cap naturalista no havia aconseguit mai provar que existia. Volia anar a la recerca de la bilomba.

Era real, la bilomba, aquella «mig fruita mig patata» de la qual es contaven meravelles, o només era una invenció, un mite com el del Minotaure o el de l'Home del Sac? Havia trobat la pista que em portaria fins al país dels Bilombos, i estava ben determinat a no tornar a casa sense haver localitzat, estudiat, i, si podia ser, tastat la famosa fruita, més coneguda com «la patata gegant». Desitjava amb tota la meva ànima deixar bocabadats els meus presumptuosos rivals de la Societat Científica, Geogràfica i Filantròpica Vilabufina, que es burlaven de les meves investigacions, i guanyar-me la fama i el reconeixement que em mereixia.

Per aconseguir els meus propòsits, havia travessat l'oceà Atlàntic, vomitant a totes hores —em marejo fins i tot als cavallets de la fira!—, i em disposava a arriscar, si calia, la meva vida.

2

Gripaus i melmelades

Abans de seguir amb el relat, potser cal que us expliqui com va ser que em vaig ficar en aquesta aventura.

Mesos abans d'embarcar-me cap a les Amèriques, em trobava un dia a casa meva, a la pròspera ciutat de Vilabufa, quan vaig rebre una nota en la qual el duc de Xirlet sol·licitava la meva presència al seu palau. Molt emocionat, hi vaig acudir sense perdre un instant.

El duc era un home petit, revellit i amb el nas ganxut. Vestia amb un luxe moderat i solia anar tocat amb una perruca massa voluminosa per a la menudesa del seu cos. Era un gran estudiós de la fauna i la flora, i en aquells dies es trobava fent

un completíssim estudi sobre l'alimentació dels gripaus tòtils. El senyor duc volia demostrar davant de tota la comunitat científica vilabufina la seva teoria, segons la qual aquests gripaus s'alimenten de forma gairebé exclusiva de torrades amb melmelada.

M'havia parlat de fer un viatge per tot Europa per completar les seves investigacions, i jo tenia grans esperances que m'hi voldria portar com a col·laborador científic. Sempre que viatjava, el duc de Xirlet tenia per costum allotjar-se amb tot el seu seguici de criats, lacais i secretaris als palauets més luxosos de Londres, París i Viena, menjant esplèndidament i sense estar-se de res. No cal que us digui que viatjar en aquestes condicions em venia molt de gust, més encara si tenim en compte que, malgrat la meua brillant personalitat, sóc pobre com una rata.

Hi havia encara un altre petit detall que m'atreia cap a aquell palau com la mel atrau les mosques; el duc tenia dues filles, la més gran de les quals, la Cornèlia, era una preciosa donzella de cabells rossos i veu aflautada que em tenia el cor robat. Per tant, tot i que a mi em semblava que allò de les torrades amb melmelada era una bestiesa i que el vell duc repapiejava, no seria jo qui li portés la contrària.

Així que vaig estar davant d'ell, el duc va començar a explicar-me amb tots els ets i uts les dar-

res conclusions dels seus estudis: era gairebé segur que la melmelada de maduixes era la preferida dels gripaus tòtils, molt per damunt de la de préssec i la de gerds.

Després d'una hora llarga seguint-li la veta, la meva paciència s'esgotava. Finalment, vaig demanar-li per quin motiu m'havia fet venir.

—Ah, sí, Bernat, és veritat —va dir-me, amb la seva veueta escardalenca—. Tinc una missió per encomanar-vos. Es tracta d'una feina molt delicada i per a la qual em cal una persona de la meva màxima confiança. —Jo ja somreia d'orella a orella, pensant en les magnífiques vacances que el duc estava a punt de regalar-me.

—Sí, digueu, excel·lència, podeu confiar plenament en mi!

—Veureu, jove, es tracta de...

—Sí?

—Dels papers...

—Voleu que us porti els papers? Els del viatge?
—vaig dir-li, il·lusionat.

—Del viatge? No, i ara! es tracta de... seguiu-me, Bernat, i de seguida ho comprendreu. —El meu somriure es va esfumar. Allò començava a no agradar-me gens ni mica.

Precedits per en Ruf, el majordom major del palau de Xirlet, el duc i jo vam avançar per llarguíssims passadissos enrajolats d'escacs i guarnits

a banda i banda amb valuosos quadres i estàtues de marbre. Davant de tanta riquesa, vaig pensar que per a aquell home passar una temporada en els millors palaus d'Europa era com anar un diumenge d'excursió. En Ruf ens va obrir una doble porta decorada amb motllures daurades, i vam accedir a una enorme habitació de sostre altíssim amb les parets cobertes de grans prestatges i vitrines. Al bell mig de la sala hi havia una massissa taula de roure amb un globus terraqüi al damunt i tres o quatre cadires al voltant.

A l'estança hi regnava un colossal escampall de llibres, papers, pergamins, mapamundis i enciclopedies de totes les mides. Atordit per la sorpresa com m'havia quedat, vaig trigar encara una estona a sentir la forta olor de paper vell i florit que ho amarava tot.

—Què us sembla, Bernat? Oi que és formidable? En tot Vilabufa no hi ha una biblioteca com aquesta! Han calgut tres generacions de ducs de Xirlet per reunir-la! —va dir-me el duc, cofoi.

—Excel·lència, no tinc paraules...

—Doncs bé, jove —prosseguí el duc—, la meua esposa, la duquessa, posa el crit al cel cada cop que hi entra. Diu que aquest desordre no es pot tolerar, que les rates i els corcs campen per tot arreu i que haig d'endreçar aquest munt de papers o li agafarà un atac de nervis. Així que he decidit fer-la con-

tenta, a veure si així em deixa en pau d'una vegada. I sóc de l'opinió que vós sou la persona ideal per fer-me aquest servei. Us faré l'honor de confiar-vos la delicada tasca de...

Una idea terrible se'm va començar a formar al cervell i, a mesura que el duc parlava, aquesta va anar creixent i fent-se cada cop més esgarrifosa. El duc no m'havia cridat per convidar-me a acompanyar-lo per tot Europa, per viure a cos de rei. El que volia de mi era una cosa ben diferent!

—...posar ordre a la meva biblioteca. De ben segur que un jove il·lustrat com vós trobarà un gran plaer a dedicar unes poques hores a aquesta feina apassionant. No és cert?

—Senyor duc... m'honoreu... enormement! —vaig encertar a dir, mentre intentava imaginar-me, esverat, quants milers de «poques hores» em caldrien per posar ordre en aquell monumental poti-poti de paperassa vella i mig menjada per les cuques.

